Contributed by Jan Verbruggen
maandag, 20 januari 2003 - Last Updated zondag, 27 mei 2007

Antwerpse VLD'er Ward Beysen trekt met een eigen lijst naar de verkiezingen van 18 mei, onder de naam Liberaal Appel. Een erg zure appel moet dat zijn voor Karel De Gucht en Guy Verhofstadt die op enkele maanden voor de stembusslag moeite blijken te hebben om de troepen in de gareel te laten lopen. Rechtse verdeeldheid valt natuurlijk enkel maar toe te juichen. Of zitten er addertjes onder het gras?

Laat er geen twijfel over bestaan. Voor ons part mag de VLD in tien verschillende stukjes splitsen. Verdeeldheid betekent immers verzwakking, gekrakeel, ruzie... Nice! Uiteraard beschouwen we dit slechts als toeschouwer, debatten binnen de rechterzijde laten we over aan de rechterzijde, linkse mensen hebben daar niets te zoeken. Na het weekend staan de kranten vol met de mogelijke gevolgen van de strapatsen van Ward "het belangrijkste land is het binnenland" Beysen. Volgens De Morgen zou die zelf Verhofstadt II in gevaar kunnen brengen, door enkele procentjes van de VLD af te knabbelen en zo de CD&V mee op de troon te hijsen. Wait and see.

Het Liberaal Appel van Beysen werd vorig jaar boven het doopvont gehouden om een interne oppositie te voeren binnen de VLD tegen de koers van de paars-groene regering. Beysen lonkt openlijk naar het Vlaams Blok en kon niet leven met de groenen en de sp.a in de regering en evenmin met overlopers van de voormalige CVP en VU, die in zijn ogen te progressief zijn. De man profileerde zich de jongste jaren op één belangrijk punt: het cordon sanitaire rond het Vlaams Blok moet doorbroken worden en er moet een (extreem-)rechtse coalitie van liberalen, Vlaams Blokkers (en eventueel CD&V'ers) aan de macht komen in Antwerpen.

Ook vandaag blijkt dat één van de belangrijkste punten van het Liberaal Appel, Beysen ziet zich overigens zelf al aan het hoofd staan van zo'n bruin-blauwe coalitie. Het is dus maar de vraag wat de politieke gevolgen zullen zijn van de rechts-conservarieve afsplitsing van de VLD. Terwijl het Vlaams Blok reeds een enorme invloed heeft op de politiek in Vlaanderen, dreigt deze afsplitsing de grootste regeringspartij nog méér onder druk te zetten en kunnen we aan het begin van deze verkiezingscampagne wel eens terecht komen in een gespierd opbod van racistische en conservatieve standpunten. Beysen wil nu samenwerken met Leo Goovaerts, nog zo'n ontevreden liberaal die de partij de rug toekeerde en met smeuïge verhalen hengelt naar persaandacht.

Het valt niet uit te sluiten dat Beysen in de komende periode aansluiting zoekt bij het Vlaams Blok, waarmee hij hoe dan ook na verkiezingen wil samenwerken. Wat zijn eigen electorale kracht is zal nog moeten blijken, al kan de kiesdrempel van vijf procent hem misschien reeds voor de verkiezingen in een bondgenootschap met de fascisten drijven. In zowat alle scenario's lijkt het Vlaams Blok hier het beste bij te varen. Dat is dan ook de enige reden om een al te groot enthousiasme over deze verdeeldheid van rechts wat temperen.